

Τόμος Δ'.
ΑΡΙΘΜ. 18 (90).

Συνδρομή άρχομένη από 1. Ιανουαρίου και 1. Ιουλίου εκάστου έτους, εξάμηνος μόνον
και προπληρωτέα: Πανταχού φράγκ. χρ. 10 ή μάγκ. 8.

ΕΤΟΣ Δ.
τῇ 15/27. Σεπτεμβρίου 1888

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΑΜΗΤΣΑΣ.

Έγεννήθη εν Μηθύμνη τῆς Λέσβου και δεκαετῆς μετέβη εις Ἀθήνας, όπου διήκουσε τὰ μαθήματα τοῦ ἑλληνικοῦ σχολείου και γυμνασίου. Φοιτήσας δ' ἐπὶ διατίαν εις τὸ ἡμέτερον Πανεπιστήμιον μετέβη εις Μόναχον και ἐκείθεν εις Würzburg όπου διήνυσε μετὰ μεγάλου ζήλου τὰς ἱατρικὰς σπουδὰς και ἀνηγορεύθη διδάκτωρ. Καθηγηταὶ του ὑπῆρξαν ὁ Bichrów, ὁ Kölliker, ὁ Heinrich Müller, ὁ Bamberger, ὁ Scanzoni, ὁ Scherer, ὁ Friedreich. Μετὰ ἐνιαυσίαν δ' ἐν Βερολίῳ διαμονὴν μετέβη εις Βιέννην, ἧς τὴν ἱατρικὴν σχολὴν ἐλάμπρυνον τότε τὰ ὀνόματα τῶν Oppolzer, Skoda, Rokitansky, Hebra και ἄλλων.

Τῷ 1861 κατῆλθεν εις Ἀθήνας και διωρίσθη μετ' ὀλίγον βοηθὸς τῆς Ἀστυκλινικῆς και μετα δύο ἔτη ὑφηγητῆς τῆς παθολογικῆς Ἀνατομίας ἐν τῷ Ἑθνικῷ Πανεπιστημίῳ. Ταχέως προσείλκυσε ὁ κ. Καραμήτσας διὰ τῆς ἐπιμελείας, τῆς φιλοπονίας και τοῦ ἔρασμιου ἡθους του τὴν ἀμέριστον ἀγάπην και ὑπόληψιν τῶν τε συναδελφῶν του και ἐκείνων ὑπὲρ ὧν εἰργάσθη. Τῷ 1867 ἐδημοσίευσεν „Εγχειρίδιον Φυσιολογίας τοῦ Ἀνθρώπου, Τευχος Α'." ὁμοφώνως βραβευθὲν ὑπὸ τῆς ἐν Ἀθήναις Ἱατρικῆς Ἑταιρίας ἐν τῷ Συμβουλευτικῷ ἀγωνί. Ἡ βράβευσις τοῦ Ἑγχει-

ΚΛΕΙΩ. ΤΟΜΟΣ Δ'.

ριδίου τούτου προῦκάλεσε ἐμπαθῆ και ἄδικον ἀγῶνα, καθ' ὃν ὁ κ. Καραμήτσας ἐπεδείξατο βαθεῖαν ἐπιστημοσύνην, ἀπαράμιλλον δεινότητα και κατὰ τὸ δυνατόν κοσμιότητα ὅρους, ἐπεσπάσατο δὲ τὰς εἰλικρινεῖς συμπαθείας ἀπάντων τῶν συναδελφῶν του και ἐξῆλθεν ἐπὶ τέλους τοῦ ἀγῶνος νικητής. Εἰς τὴν φιλοπονίαν δὲ και δραστηριότητά του ὀφείλεται ἡ ἀπὸ τοῦ 1869—1876 ἐκδοσις τοῦ „Ἀσκληπιοῦ", περιοδικοῦ συγγράμματος τῆς ἐν Ἀθήναις Ἱατρικῆς Ἑταιρίας, ἐν ᾧ πολλὰς ἐδημοσίευσεν ἀξιολόγους διατριβὰς.

Τῷ 1873 ἐδημοσίευσεν τὴν μετὰφρασιν τῆς εἰδικῆς νοσολογίας και θεραπευτικῆς τοῦ Niemeyer, ἣν, διασκευασθεῖσαν ὑπὸ τοῦ E. Seitz, μετέφρασε και ἐξέδωκεν ἐκ δευτέρου (1879—1883), ἐπαυξήσας αὐτὴν διὰ τῶσων σπουδαίων σημειώσεων και προσθηκῶν, ὥστε οὐδὲν θὰ ἐκώλυε τὸν κ. Καραμήτσαν νὰ εἴπῃ, ὅτι ἴδιον ἔργον ἐφιλοπόνησε. Τὸ ἔργον τοῦτο, πληρέστατα ἀνταποκρινόμενον πρὸς τὰς ἐν Ἑλλάδι ἀνάγκας τῆς ἱατρικῆς ἐπιστήμης εἶνε ἐν ἐκ τῶν ὀλιγίστων, ὅσα μετ' ὑπερφηφείας δύναται νὰ ἐπιδείξῃ ἡ νεωτέρα ἡμῶν ἱατρικὴ φιλολογία, ὠφέλησε δὲ τὰ μέγιστα και ἀνεκούφισε τοὺς σπουδαστὰς τῆς ἱατρικῆς, ὧν ἡ πρὸς τὸν σεβαστὸν καθηγητὴν των

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΑΜΗΤΣΑΣ.

Καθηγητῆς ἐν τῷ ἑθνικῷ Πανεπιστημίῳ.

θερμή ἀγάπῃ εἶνε πάντοτε ἡ μόνη, ἀλλὰ πολύτιμος ἀμοιβή, ἐνισχύουσα αὐτὸν ἐν τῇ ἐκπληρώσει τοῦ καθήκοντος, καὶ πληροῦσα θάρρους καὶ παραμυθίας τὴν καρδίαν του.

Διορισθεὶς τῷ 1875 ἑκτακτος καθηγητῆς τῆς ἀστοκλινικῆς καὶ τῆς εἰδικῆς νοσολογίας καὶ τῷ 1879 ὑποδιευθυντῆς τῆς ἀστοκλινικῆς, προεβιβάσθη τῷ 1880 εἰς τακτικὸν καθηγητήν. Τρανότατον δεῖγμα τῆς ἐπ' αὐτὸν πεποιθήσεως ἀπάντων τῶν συναδέλφων του εἶνε ἡ ἐκλογή του ὡς πρυτάνεως. Διὰ φήφων 44 ἐπὶ 50 ψηφοφορησάντων καθηγητῶν, διὰ παμφηφίας σχεδόν, ἐξελέγη καὶ ἐνεκρίθη ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως ὡς πρύτανις τοῦ Πανεπιστημίου κατὰ τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἔτος 1886—1887. Ὁ δὲ Καραμήτσας ἐδικαίωσε πληρέστατα τὰς προσδοκίας τῶν ἐκλογέων του, διότι ἀμφιβάλλομεν ἂν ἔχῃσι πρὸς ἐπίδειξιν τὰ χρονικὰ τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου πρυτανεῖαν γονιμωτέραν ταύτης ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν. Πρῶτος ὁ Καραμήτσας ἐμερίμνησε σπουδαίως περὶ τοῦ θεσμοῦ τῆς ὑφηγεσίας, ὅστις δεόντως ἀναδιοργανούμενος πολλὰς καὶ μεγάλας συνεπειὰς δύναται νὰ ἔχῃ ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ Πανεπιστημίου. Διὰ τῆς ἀκαμάτου δραστηριότητός του κατώρθωσε νὰ ἐορτάσῃ καὶ τὸ Πανεπιστήμιον σεμνῶς καὶ λαμπρῶς τὴν ἐνηλικίωσιν τοῦ Διαδόχου, ἐκποδὼν ποιούμενος τὰ παντοῖα προσκόμματα, ἃ παρενέβαλλον οἱ ἄνθρωποι τοῦ σκότους καὶ τῶν αἰωνίων ταραχῶν. Εὐδαίμων δὲ τῇ ἀληθείᾳ ὡς καὶ εὐτυχής, ὅτι ἐπὶ τῆς πρυτανείας του ἐτετέλεσθησαν αἱ ἐορταὶ τῆς πεντηκονταετηρίδος τοῦ Πανεπιστημίου, ἃς μετὰ δεξιότητος οὐ τῆς τυχύος διηύθυνε καὶ πρεπόντως ἐκόσμησεν, ἐκφωνῶν ἐνώπιον εὐγενοῦς ὁμηγύρεως τὸν Παν-

γυρικόν, καὶ στενότατα συνδέσας τὸ ὄνομά του μετὰ τοῦ Πανεπιστημίου!

Δὲν πρέπει νὰ παραλείψωμεν, ὅτι ὁ κ. Καραμήτσας ὑπῆρξεν εἰς ἐκ τῶν πρώτων τῶν συλλαβόντων τὴν εὐτυχῇ ιδέαν περὶ προσκλήσεως „Συνεδρίων τῶν Ἑλλήνων Ἱατρῶν“, ἐξ οὗ πολλὰ δικαίως προσδοκᾷ ἡ ἐν Ἑλλάδι ἱατρικῇ ἐπιστήμῃ, καὶ εὐκταῖον θὰ ἦτο, ἂν καὶ αἱ ἄλλαι σχολαὶ μιμηθῶσι ταύτην. Καὶ ἐν ταῖς δυσὶ Συνόδοις πρωτοτύπους πραγματείας ἀνεκοίνωσεν ὁ κ. Καραμήτσας εἰς τὸ Συνέδριον.

Καὶ συγγράμματα καὶ διατριβάς εἰς μέγα πλῆθος ἐξέδωκεν ὁ Καραμήτσας, ὧν λίαν ὀνομαστή καὶ ὑπὸ Εὐρωπαϊῶν (Corre, Roux καὶ ἄλλων) εὐφήμως μνημονευομένη εἶνε ἡ „περὶ ἐλῶδους αἰμοσφαινουρικοῦ πυρετοῦ“ πραγματεία του. Τὰ σύγγράμματά του διακρίνονται διὰ τὴν ἐπιμελελήμενην καὶ καθαρὰν γλῶσσαν, περὶ τὴν ὁποίαν ὁ Καραμήτσας ἰδιαίττως φαίνεται καταβαλὼν προσοχήν. Καὶ εἶνε δίκαιον νὰ προσθέσωμεν, ὅτι ἐξαιρέτως εὐγενὲς καὶ ὠφέλιμον ἔργον ὑπὲρ τῆς ἱατρικῆς φιλολογίας πράττει ὁ ἀνὴρ, προσπαθὼν νὰ πλουτίσῃ τὴν ἱατρικὴν ἐπιστήμην δι' ὄρων ἀρχαίων, καταλλήλως ἐκ τῶν συγγραμμάτων τῶν ἀρχαίων ἱατρῶν εἰλημμένων.

Μετὰ τριετίαν ὅλην ἐπανείδομεν μετὰ μεγάλης χαρᾶς πρὸ ὀλίγων μηνῶν τὸν κ. Καραμήτσαν ἐνταῦθα, ἐπισκεπτόμενον χάριν ἐπιστημονικῶν σκοπῶν τὴν Εὐρώπην, καὶ διήλθον μετ' αὐτοῦ εὐφροσύνους τινὰς ἡμέρας ἐν τῇ ποθητῇ Γερμανίᾳ, ἐν ἣ πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἔζησε τὸν καλὸν σπουδαστικὸν βίον, ὅπως σήμερον ἡμεῖς. * *

Η ΠΙΣΤΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΑΓΕΙΑΝ.

ΠΑΡΕΝΝΟΗΣΙΣ ΦΥΣΙΚΩΝ ΦΑΙΝΟΜΕΝΩΝ.

Μία τῶν οὐσιωδεστάτων ιδεῶν, ἐφ' ὧν βασιίζεται καὶ ἐδραιούται ἡ τάξις τῆς σημερινῆς καὶ ἐν γένει πάσης κοινωνίας, εἶναι ἡ ιδέα τῆς ἀμοιβῆς καὶ τιμωρίας, ἣτις προϋποθέτει τὴν ὑπαρξίν ἐλευθέρας βουλήσεως· διότι πῶς θὰ ἡδύνατο ἄνθρωπος, ὅστις εἰς τὰς ἀποφάσεις του δὲν εἶνε ἐλεύθερος, νὰ ἦνε ὑπεύθυνος διὰ τὰς πράξεις του; καὶ πῶς θὰ ἡδύνατό τις ν' ἀπαιτήσῃ ἀνταμοιβὴν δι' ἀγαθὴν τινα πράξιν, ἣτις δὲν εἶνε ἀπόρροια τῆς ἐλευθέρας αὐτοῦ θελήσεως; Τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ κακὸν εἶναι ιδεαί, αἵτινες ἄνευ ἐλευθερίας τῆς ἀνθρωπίνης θελήσεως οὐδεμίαν νοητὴν ὑπόστασιν δύναται νὰ ἔχῃσιν, ἡ δὲ ἀμοιβή καὶ ἡ τιμωρία θὰ ἦσαν ἀδικαιολόγητοι ἄνευ τῆς ἐλευθερίας ἐκείνης τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων καὶ ἀποφάσεων.

Ἡ ἐλευθερία τῆς βουλήσεως πολλάκις πολλαχῶς ὑπὸ πολλῶν ἡμιφισθητήθῃ, καὶ πράγματι διάφοροι περιστάσεις φαίνονται ὑποστηρίζουσαι τὴν περὶ τῆς υπάρξεως αὐτῆς ἀμφιβολίαν. Δὲν βλέπομεν ὅτι, ὅταν εἰς τὸν ἐγκέφαλον ἡμῶν ἐλλίπη ἐπὶ μίαν στιγμὴν τὸ ὄξυγόνον, ἀρκεῖ νὰ εἰσαχθῇ πρὸς αὐτὸν ἐλάχιστον μόνιον οἶνοπνεύματος ἢ αἰθέρος, ὅπως ἀρχίσωμεν ἀμέσως νὰ πράττωμεν καὶ νὰ λέγωμεν τὰς μεγαλητέρας ἀνοησίας; Καὶ ἐν τῇ κανονικῇ ἡμῶν πολλάκις καταστάσει περιορίζεται ἡ ἐλευθερία τῆς ἡμετέρας βουλήσεως διὰ διαφόρων ἐξωτερικῶν περιστάσεων. Τὸ μικρὸν παιδίον μορφοῦται διὰ τοῦ παραδείγματος τῶν περικυκλούντων αὐτὸ προσώπων· καὶ οἱ ἀνεπτυγμένοι δὲ τὴν ἡλικίαν ἄνθρωποι, ἂν καὶ εἰς ὀλιγώτερον βεβαίως βαθμόν, ὑπόκεινται ὡσαύτως εἰς τὴν ἐπίδρασιν τοῦ παραδείγματος τῶν μεθ' ὧν ἀναστρέφον-

ται προσώπων. Ἐν τε τῷ ἀγαθῷ λοιπὸν καὶ ἐν τῷ πονηρῷ ἡ ἐλευθερία τῆς τοῦ ἀνθρώπου θελήσεως περιορίζεται διὰ φυσικῶν ἐπιδράσεων καὶ διὰ τῆς πρὸς τὸ μιμῆσθαι ῥοπῆς. Ἄλλ' εἶνε τοῦτο λόγος ἱκανός, ὅπως ἀρνηθῶμεν τὴν ὑπαρξίν ἐλευθέρας τοῦ ἀνθρώπου βουλήσεως, διότι τινὲς ἀπώλεσαν αὐτήν; Οὐδαμῶς. Διότι κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἡδύνατό τις νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι ὁ ἄνθρωπος στερεῖται τῆς ὁράσεως καὶ τῆς ἀκοῆς, ἐπεὶ δὲ ὑπάρχουσιν τινες τυφλοὶ καὶ κωφοί. Τὸ μόνον, ὅπερ δι' ἡμᾶς ἐξάγεται ἐκ τῶν ἀναμφισβητήτων περιορισμῶν τῆς ἐλευθέρας τοῦ ἀνθρώπου βουλήσεως, εἶναι τὸ γεγονός, ὅτι ὁ ἄνθρωπος διὰ τινὰς πράξεις εἴτε οὐδὲ ὅπως εἴτε ὅχι ἐντελῶς δύναται νὰ γίνη ὑπεύθυνος, καθότι κατὰ τὸν χρόνον τῆς διαπράξεως ἡ ἐλευθερία τῆς βουλήσεώς του εἴτε παντελῶς ἔλλειπεν εἴτε ἐν μέρει περιορίζετο. Αἱ δύο αὗται περιστάσεις εἶναι αἱ ἀφ' ἐνὸς μὲν καταδικάζουσαι ἀφ' ἐτέρου δὲ δικαιούσαι τρόπον τινὰ τοὺς διώκτας τῶν μαγισσῶν. Ἡ πρώτη ἀφορμὴ πρὸς σύστασιν τῶν κατὰ τῶν μαγισσῶν δικαστηρίων τοῦ δεκάτου πέμπτου, δεκάτου ἑκτοῦ καὶ δεκάτου ἐβδόμου αἰῶνος ἦτο τὸ ἐξῆς χωρίον τοῦ γ'. βιβλίου τοῦ Μωϋσέως: „Καὶ ἀνὴρ ἢ γυνὴ ὅς ἂν γένηται αὐτῶν ἐγγαστρίμυθος ἢ ἐπαοιδὸς θανάτῳ θανατούσθωσαν ἀμφότεροι. Λίθοις λιθοβήσατε αὐτούς, ἐνοχοὶ εἰσι.“ Κατὰ τὴν ἑλληνικὴν καὶ ῥωμαϊκὴν ἀρχαιότητα ὁ λαὸς ἐπίστευεν εἰς τοὺς μάγους, ἀλλ' ἐθεώρει αὐτοὺς ἐνθέους, τοῦτ' ἐστὶ θεοῦ πνεύματος ἐμφορουμένους, καὶ ἐτίμα αὐτούς, διότι τοὺς ἐφοβεῖτο. Ὁ θεὸς τοῦ Ἀδου ἦτο ἀδελφὸς καὶ οὐχὶ ἐχθρὸς τοῦ οὐρανοῦ θεοῦ. Κατὰ τὸν μεσαίωνα τὸναντίον οἱ ἄνθρωποι εἶχον ἐπιστρέψῃ